

Славенка тръгна предъ него.

— Добре, добре, прости ѝ — говорѣше кметътъ. — Прости ѝ тозъ пътъ...

Славенка вървѣше като замаена предъ Бърни и предъ баба Иваница, глъчката на селянитѣ оставаше назадъ. Колкото можеше, Славенка мислѣше за туй, което я чака : свекървата нѣма да ѝ прости, Бърни ще я бие. А свекърътъ, а дѣдо Иванъ, какво ще каже той ? Тя го виждаше, че ги чака, застаналъ отъ вратника, на двора. Славенка тръпнѣше отъ страхъ и отъ срамъ.

Тѣ дойдоха до дѣда Ивана и се поспрѣха. Той стоеше правъ, пребледнѣлъ, съ строго и замислено лице като на икона. Славенка чакаше да каже нѣщо, а той се извърна, обърна се гърбомъ и нищо не каза. Славенка едвамъ сега разбра, че е сгрѣшила, че нѣма да ѝ простятъ никога, че е изоставена отъ всички. Тя се свлѣче на земята, припълзѣ въ краката на стареца и извика :

— Тейко, отъ тебе искамъ прошка ! Ти ми прости ... тейко !...

Дѣдо Иванъ не се обърна, не я погледна. Славенка отпусна лицето си на земята и заплака съ гласъ.